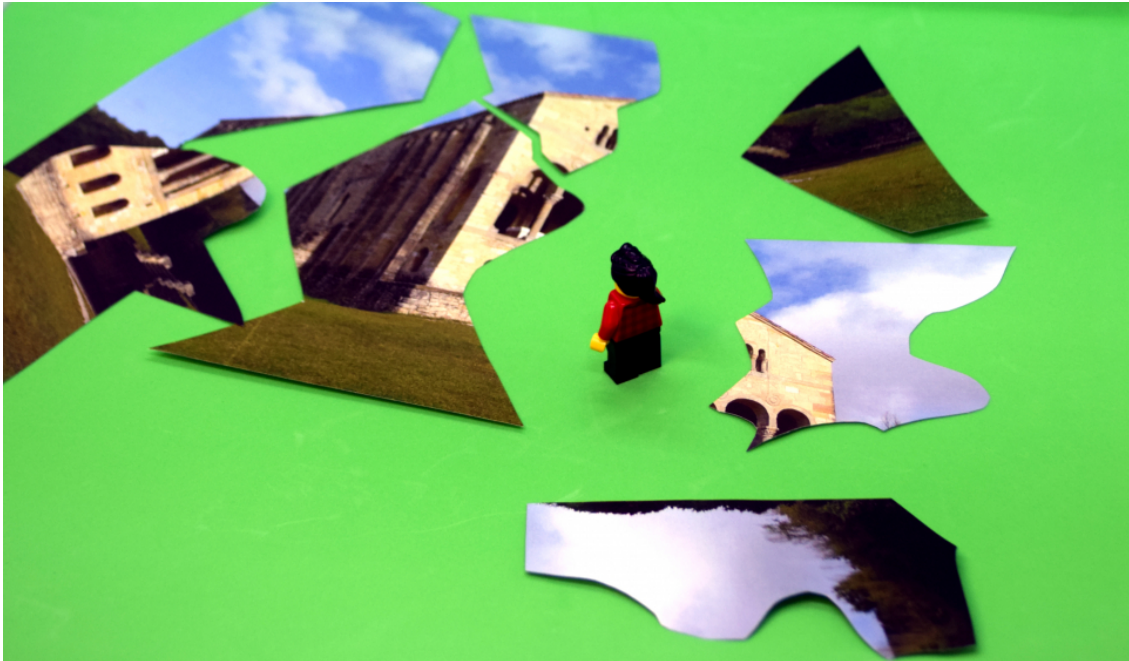

Les parts de l'Eucaristia, de mica en mica

Dij, 7/11/2019 per Centre de Pasto...

[El Cim s'acosta](#)

Reprenem la ruta d'aprofundiment en les parts de l'Eucaristia. Avui, seguint el fil de l'[article del dia 24 d'octubre](#), acabarem de parlar de la Litúrgia de la Paraula i ens centrarem en l'evangeli, l'homilia, la professió de fe i l'oració dels fidels.

L'evangeli

L'evangeli, que és la darrera de les lectures de la litúrgia de la Paraula, té un relleu especial, remarcat per tot de signes que en destaquen el caràcter de Paraula de Jesucrist que s'adreça a l'assemblea.

Abans de la lectura es fa *l'aclamació de l'evangeli*, que és la rebuda que l'assemblea fa a la Paraula que es llegirà. Consisteix en el cant de l'al·leluia per part de tota l'assemblea, acompanyant el cant o la proclamació d'un verset introductori a l'evangeli.

La lectura de l'evangeli, més encara que cap altra lectura de la missa, requereix un especial to de solemnitat. Una lectura lenta, llegida pensant en els oients, remarcant les frases fonamentals. El mateix text -sovint narratiu i dialogat- ho facilita. Un evangeli ben llegit és molt més important que l'homilia que el seguirà, i això cal que es noti.

La lectura s'acaba amb una nova aclamació: «Paraula del Senyor - Lloança a vós, oh Crist».

L'homilia

El primer que cal recordar és que l'homilia és *una part* de la celebració eucarística. Ni més ni menys. Una part sens dubte important perquè pot aportar un element d'actualització del que celebrem, un element que ajudi a la vivència cristiana. Però

també una part a l'interior de la celebració que -ni pel temps que ocupi, ni pel to o contingut- no ha d'ofegar el que és més important (la lectura de la Paraula, la celebració de l'Eucaristia).

L'homilia és una proclamació -explicada i adaptada- de la fe cristiana, del l'anunci de l'Evangelí, de la fe de l'Església. I no una comunicació de la fe subjectiva o de les opinions personals del predicador. Aquesta proclamació cal que es basi seriosament -no simplement com una «anècdota» de la qual aviat es prescindeix- en els *textos bíblics* que s'han llegit. Però també, i no es gens contradictori, l'homilia cal que tingui molt en compte els problemes, les necessitats, la *realitat de la vida cristiana i humana* dels oients. L'homilia no és una lliçó sinó una paraula de vida. Ha d'ajudar, ha de comunicar esperança.

La professió de fe

Després de l'homilia -i del breu silenci reflexiu que s'hi hagi pogut fer després- es diu la professió de fe. Els dies que l'Església considera que cal fer-la, té un sentit que val la pena de valorar: col·locada com una mena d'adhesió solemne a la litúrgia de la Paraula que s'ha celebrat, la professió de fe recorda el baptisme (precisament és en aquest moment on a la Vetlla Pasqual tenen lloc els bateigs) i és un bon element de comunió amb els altres cristians (àdhuc els qui no pertanyen a l'Església catòlica).

I amb el seu to de memòria de les realitats bàsiques de la salvació, fa prendre consciència que la fe no és només una confiança abstracta en Déu i en Jesucrist, sinó que fa referència a una obra concreta que Déu, Jesucrist i l'Esperit han realitzat i realitzen en els homes.

L'oració dels fidels

Després d'escoltar la Paraula, l'assemblea de fidels es disposa a celebrar l'Eucaristia. Però abans, com a Poble de Déu reunit, mira cap al món i prega per ell: és la pregària dels fidels, la pregària universal. Com Jesucrist, mitjancer entre Déu i els homes, el Poble de Déu reunit continua aquesta tasca de mitjanceria, de presentar davant Déu el món i les seves necessitats. La gran pregària del Divendres Sant mostra de manera especialment significativa aquest sentit de la pregària dels fidels.

L'ordre de la pregària dels fidels és el següent: una monició dita pel celebrant, la lectura de les intencions amb la resposta del poble, i una oració conclusiva del celebrant.

En la pregària dels fidels haurien de ser presents habitualment aquests quatre apartats: 1) l'Església i les necessitats de la seva missió; 2) els dirigents dels afers públics i la vida del món sencer; 3) els qui viuen alguna dificultat o sofriment; 4) la comunitat local i les seves necessitats. Per bé que no necessàriament en aquest ordre.